

[Hølge Larsen.]

langs vore hovedlandeveje og landeveje. Her er grænsen foreslået sat til 100 m. Jeg vil gerne have, at vi i udvalget overvejer dette nøjere. Sigtet med bestemmelsen er jeg ganske enig i. Det ville være overordentlig værdifuldt, om vi kunne få en udvikling, der betyder, at bebyggelsen ikke følger hovedlandevejene og landevejene, men at den kan komme til at ligge borte fra vejene, langs stikveje, så at de store hovedlandeveje og de almindelige landeveje, der jo mere og mere også bliver den trafikåre, ad hvilken man søger ud for at få landskabelig skønhed og tilbringe sine fridage, kommer til at ligge fri for bebyggelse. De skulle ikke gerne efterhånden blive lange gader; meningen er, at der skal være udsigt ud over landskabet. Bestemmelsen om 100 m kan sandsynligvis fremme opnåelsen af dette formål, men jeg gør i den forbindelse opmærksom på, at problemet jo er at få bebyggelsen lagt rigtigt i forhold til vejene, og jeg vil gerne overveje — jeg har ikke på indeværende tidspunkt noget forslag at stille — om man kunne nå dette mål på anden måde end gennem bestemmelsen om denne 100 m's grænse.

Endvidere er der som et nyt stk. 2 til § 35 foreslået, at såfremt en ejendom, der tænkes omfattet af en fredningsplan, anvendes på en måde, der hindrer dette i væsentlig grad, kan forbud nedlægges herimod. Dette kan jeg ganske tiltræde. Det er en bestemmelse, der svarer til regler i byplanlovgivningen og byggeudviklingslovgivningen, og jeg tror, den er nødvendig for at opnå det, som er formålet med bestemmelserne om gennemførelse af fredningsplanen.

Endelig vil jeg sige et par ord om den sidste og måske mest indgribende af de foreslåede bestemmelser, ændringen af § 22, efter hvilken det siges:

„Uden for byer og bymæssige bebyggelser og uden for områder, der er omfattet af en godkendt byudviklingsplan eller byplan (dispositionsplan), skal der til større samlede bebyggelser, der ikke tjener et på stedet naturligt formål, erhverv eller helårsbeboelse, indhentes tilladelse fra fredningsnævnet.“

Jeg betragter denne bestemmelse som

et middel til at få udviklingen under kontrol. Det kan naturligvis ikke være hensigten med en naturfredningslovgivning, at man skal hindre samfundets udvikling. Der må selvfølgelig drages nye arealer ind under bebyggelsen både til beboelse og til industrier, men det er efter min vurdering nødvendigt, at man har hånd i hanke med denne udvikling, og dette er vel ganske særlig vigtigt i disse år med den tilbøjelighed, der findes til konsortiebyggeri af store sommerhuskolonier, så at landskabeligt vigtige områder bliver skæmmet eller bliver spærret for almenheden. Jeg tror derfor, at bestemmelsen i sit sigte er rigtig, men jeg er naturligvis villig til at drøfte omfanget af den i udvalget.

I en kronik i Politiken i dag skriver formanden for Danmarks Naturfredningsforening, professor Spærck, nogle bemærkninger om netop det lovforslag, vi her har til behandling — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et kort citat —:

„det ville måske være ønskeligt, hvis nævnene“ — altså fredningsnævne — „i højere grad var tvunget til at søge sagkyndig bistand fra byplankyndig side.“

Denne bemærkning må jo ses på baggrund af, at Naturfredningsforeningen og fredningsnævne oprindelig kun havde at gøre med egentlige landskabsproblemer, men at foreningen og naturfredningsnævne nu også i vid udstrækning får at gøre med problemer, der vedrører bygning og anlæg af samlede bebyggelser. Og når jeg sammenholder dette med den overensstemmelse, der er mellem to af ændringerne til naturfredningsloven, nemlig ændringerne under nr. 12 og nr. 19, og byplanudviklingen og byudviklingslovgivningen, vil jeg gerne rejse det spørgsmål, om man ikke på lidt længere sigt bør tilstræbe en koordinering af hele denne lovgivning med den hensigt, at samfundet får hånd i hanke med hele udviklingen. Jeg tror, at en sådan samordning af disse lovbestemmelser vil kunne give en smidigere administration og måske også give bedre mulighed for at lede udviklingen, end vi har det i dag.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til velvillig behandling i udvalget. Mit parti stiller sig velvilligt til de foreslåede ændringer.